

Kaisa Röngän puhe verkkoseuroissa 18.1.2022, www.h-y.fi/verkkoseurat

Vuosi on vaihtunut. Syksyllä vielä kuvittelimme, että nyt rokotusten jälkeen voisimme elää jotenkin normaalimmassa tilanteessa, kokoontua ja tavata toisiamme ja suunnitella kevään ja kesän tapahtumia. Mutta valitettavasti näin ei tapahtunut, vaan rajoitukset merkitsevät edelleen monien tilaisuuksien peruutuksia ja pettymyksiä seuraliikkeessäkin.

Olen näinä päivinä ajatellut mm. seuraliikkeen vuosisataista historiaa, ja varmasti vaikeita aikoja on ollut ennenkin, mutta me elämme tätä päivää. Omat varhaisimmat seuramuistoni ovat noin 70 vuoden takaa.

Siksi haluan jakaa muistoni tapaninpäivän seuroista. En ollut vielä koulussa, joten täytyi olla vuosi 1950. Päiväkahvilla isä kysyi, että lähtisinkö isän ja äidin kanssa seuroihin. Olin heti valmis ja innokaskin lähtemään aina kun pääsisi kylään. Sitten isä kertoi, että seurapaikkaan olisi aika pitkä matka, joten meidän pitäisi lähteä jo ennen pimeän tuloa. Kirkkoreki oli varusteltu samalla tavalla kuin kirkkoon mentäessä: lämpimät vällyt ja kauniisti koristeltu rekivaate selkänojan päällä, ja luonnollisesti vaskinen aisakello kuului vakiovarustuksiin. Oltiinhan lähdössä juhlatkalle.

Talon nimi oli Kalliolahti ja se sijaitsi Syvärin rannalla Nilsiässä. Erityisesti mieleeni on painunut se, kun ajettiin jäällä. Ehkä vähän pelottikin, mutta onneksi isä kehotti katselemaan taivaalle, koska tähdet olivat jo syttyneet, ja samalla hän kertoi muutamien tähtien nimet. Tuntui, etten koskaan ollut nähnyt niin korkeaa taivasta. Jotenkin se oli juuri sellainen, kuin minulle oli kerrottu, tai paremminkin millaiseksi olin taivaan kuvitellut, turvallinen, ei yhtään pelottava, olihan siellä jo mummo ja ukki.

Itse seuroista ei muistiini ole jäänyt kuin hämyinen kuva — tuvan öljylamppujen valaisemat tummat ihmiset ja veisuun voima ja tuttuus, johon teki mieli yhtyä, jos olisin osannut sanat. Lämpimän uunin vieressä varmaan välillä nukahdinkin.

Näin viime vuosituhannella. Nyt olemme kuitenkin verkkoseuroissa ja alkamassa jo kolmatta vuotta etäseuraperinnettä seuraliikkeen historiassa. Kun tutkijat tänä päivänä kysyvät, onko pandemian aikana syntynyt uusia, korvaavia toimintamuotoja, kun ihmisten tapaamisia on jouduttu rajoittamaan, voimme kiitollisin mielin todeta — on syntynyt.

Kiitos teille, jotka rohkeasti lähditte toteuttamaan ja kehittämään verkkoseuroja. Rohkeudesta tarttua uuteen syntyy uutta liikettä ja halua kantaa myös yhteistä vastuuta liikkeen tulevaisuudesta.

Kuitenkin haluan uskoa, että meidän kaikkien hartain toiveemme ja rukouksemme on päästä näkemään toinen toisemme ja aidosti kokemaan se, että emme ole yksin ja saamme rajoituksetta veisata ikävöivän, kaipaavan virren.

Virsirunoilija Mikko Katila sanoittaa kaipauksensa: ”Herra, Herra älä heitä, kasvojasi älä peitä. Lastasi vie korven tiellä, niin kuin kansaasi veit siellä.”